

UZASADNIENIE

Powód (...) **Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.** wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 2090,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu podał, że na podstawie umowy bankowej zawartej w dniu 21 kwietnia 2008r. pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną i zobowiązała się do jej zwrotu. Pozwana jednak nie wywiązała się z przyjętego na siebie w umowie zobowiązania. Na podstawie umowy cesji z dnia 19 maja 2016r. powód nabył wierzytelność przysługującą z tego tytułu (...) Bank (...) S. A. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się zaległa kwota należności głównej w wysokości 1502,26 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 587,76 zł (k. 2 – 3 i 19).

Pozwana **U. Ż.** prawidłowo zawiadomiona nie stawiała się na termin rozprawy i nie zajęła stanowiska merytorycznego w sprawie.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Na gruncie rozpatrywanej sprawy, powód dochodził od pozwanej zwrotu należności wynikających z umowy karty kredytowej wraz z odsetkami (art. 471 k.c., 481 par. 1 k.c.), powołując się na nabycie wierzytelności z tego tytułu w drodze umowy cesji (art. 509 par. 1 k.c.).

Wobec braku aktywności pozwanej w sprawie, zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego (art. 339 par. k.c.). W takim wypadku, Sąd uznaje za prawdziwe twierdzenia zawarte w pozwie i pismach procesowych powoda, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości lub zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie Sądu jednak, już samo istnienie wierzytelności z tytułu umowy karty kredytowej budzi poważne wątpliwości.

Należy zauważyć, że – poza wystawionym przez siebie dokumentem prywatnym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych – powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego zawarcie umowy z pozwaną przez swojego poprzednika prawnego (w pozwie nie wskazano nawet w istocie, czy ten poprzednik prawny był pierwotnym wierzycielem). W szczególności, powód nie przedstawił samej umowy, będącej podstawą dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Sąd stoi na stanowisku, że dokument prywatny w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych nie posiada znaczącego waloru dowodowego, pozwalającego na ustalenie faktu zawarcia umowy przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda oraz wysokości wynikających z niej zobowiązań. Zwraca uwagę fakt, że z dokumentu tego nie wynika, w jaki sposób wyliczono wskazane w nim odsetki (od jakiej kwoty, za jaki okres, według jakiej stopy procentowej i na jakiej podstawie). Brak jest zatem także możliwości zweryfikowania prawidłowości ustalenia wysokości tych odsetek.

W istocie brak umowy nie pozwala stwierdzić w rozpatrywanej sprawie, czy jej zawarcie w ogóle miało miejsce, a jeżeli tak – czy pozwana występuje w niej jako konsument, jaki charakter ma ta umowa i jakie przepisy do niej stosować.

Tymczasem w sporach z konsumentami, zwłaszcza w przypadku gdy konsument nie podejmuje jakiejkolwiek obrony, obowiązek przedstawienia umowy stanowiącej źródło zobowiązania wydaje się być pewnym minimum.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSR Anna Kabzińska